

Podcast 249 Geloof als mosterdzaadje: klein maar krachtig

"Geloof is niet de afwezigheid van twijfel, maar het is de wil om God te vertrouwen terwijl de twijfel nog spreekt."

Transcript

Vrienden er zijn twee verzoeken die mensen vaak tot God richten. Het ene is, geef me meer geloof. En het andere is, geef me een beetje meer waardering.

Die eerste, geef me meer geloof, dat is heel vroom. En het andere, geef me een beetje meer waardering, dat is heel eerlijk.

Waarom heb ik het erover? De apostelen in het evangelie van deze zondag die vragen om meer geloof. Heer geef ons meer geloof. Dat is een wonderlijke vraag. Ze denken aan geloof als een glas dat je bij kunt vullen. Maar zo werkt het niet.

En Jezus antwoordt dan ook op een hele wonderlijke manier als je het geloof had als een mosterdzaadje. Een mosterdzaadje, dat is wel echt een heel klein ding, het kleinste wat je kon vinden denk ik. Niet om ons te vernederen, maar om ons te herinneren dat alles wat leeft, dat is klein begonnen. Een zaadje is bijna niks zo klein, maar het heeft wel iets in zich wat zelfs bergen niet hebben. Het vermogen om te groeien. Een berg kan niet groeien, een mosterdzaadje wel.

De wereld is vol van grote dode dingen, stenen, rotsen systemen maar het Koninkrijk van God begint altijd met iets kleins iets dat ademt iets wat beweegt, iets wat groeit.

Het geloof dat bergen veel zet is niet het geloof dat veel weet, maar het geloof... Dat leeft. Je kunt een geloof hebben dat zo groot is als de Himalaya, maar tegelijkertijd is dat onbeweeglijk. Een heilige die heeft een geloof dat klein is als een zaadje, maar dat breekt door het asfalt heen.

En dan komt als een verrassende wending ineens het verhaal van een dienaar die zijn werk heeft gedaan, heel de dag gewerkt. En dat wordt als, nou, vanzelfsprekend gezien. Als hij dan thuis komt van zijn werk, nou ja, hij ontvangt geen dankjewel voor, geen waardering, niks. Wij vinden dan dat complimenten eigenlijk wel op zijn plaats zijn, van goed gedaan beste kerel. Maar Jezus zegt iets heel anders. Wanneer je alles gedaan hebt wat je te doen had, zeg dan, we zijn maar onnutte knechten.

Dat klinkt hard, totdat we begrijpen dat het niet om vernedering gaat, maar om vrijheid. Vrijheid, ja. Hij werkt niet voor loon, van voor wat hoort wat, maar uit liefde. Neem de heilig als voorbeeld. In een wereld die zich voortdurend afvraagt van wat schuift het, is de onnutte dienaar de enige die werkelijk iets geeft in plaats van ontvangt. Maar daardoor juist voor groei zorgt en hij ontvangt daardoor juist werkelijk iets: voldoening. Weten dat je ergens aan mee bouwt. In de economie van de hemel is niets zo machtig als het kleine en niets zo kostbaar als het nutteloze, het schijnbaar nutteloze. Wat de wereld is vergeten dat de grootste daden van God beginnen met iets dat te klein lijkt om belangrijk te zijn.

Heer geef ons meer geloof. We horen de apostelen zeggen tegen Jezus. En ze klinken dan ook niet als heiligen maar als mensen. En dat is precies wat ze zijn. Groeien naar heiligheid. Als je geloof had als een mosterdzaadje, is dan het antwoord van Jezus. En geloof is niet de afwezigheid van twijfel. Maar het is de wil om God te vertrouwen terwijl de twijfel nog spreekt. Ik herhaal dat even, geloof is niet de afwezigheid van twijfel maar het is de wil om God te vertrouwen terwijl de twijfel nog spreekt.

En wie pas gehoorzaamd als hij zeker is, die zal nooit zeker worden. Het kleine zaadje dat je bezit, gooi het in de grond, doe er afstand van. Het zal sterven en groeien op een manier die je niet begrijpt. Want geloof, zoals zo'n zaadje, dat groeit, wordt groter door het los te laten. Niet door eraan vast te klampen maar door het los te laten en de aarde te laten. En laat de natuur maar zijn werk doen. Ondertussen moeten wij dat ook doen natuurlijk, maar laat het los. De goede God legt het in zijn hand.

Als je het achter slot en grendel in de schuur bewaart zo'n zaadje, ja, dan is het volstrekt nutteloos. En dan volgt die tweede toch, toch, dat, ja, ook schijnbaar hardvochtig gedeelte, het de knecht, het die werkt en geen dank, eigenlijk ook niet verwacht.

In onze tijd klinkt dat haast... Ja, een beetje onmenselijk is wat veel gezegd maar we zijn toch opgevoed met het idee dat elke inspanning waardering verdient misschien zelfs wel applaus. Maar Jezus bedoelt iets diepers. Hij zegt niet dat God ondankbaar is voor het goede het nuttige dat we doen, maar dat liefde nooit werkt omwille van de beloning, juist niet.

De Knecht die alles heeft gedaan en dan zegt. We zijn maar onnutte dienaars. Nee, die spreekt niet uit zelfhaat Nee, hij heeft het echt begrepen Hij weet dat alles wat hij heeft... Zelfs het vermogen om te dienen dat dat genade is. En als hij daaraan meewerkt, dan groeit er wat. Het geloof van het mosterdzaadje en de nederigheid van de dienaar die horen dus bij elkaar.

Het mosterdzaadje leert ons dat kleine daden van vertrouwen, oneindige kracht bezitten. Denk aan de heilige, wat hadden zij nou in handen om dat grootste te doen? Maar ze begonnen eraan en die kleine daden kijk eens hoeveel zegen daarop rust en hoeveel oneindig veel kracht het uiteindelijk bezat. En dan de nederigheid die leert ons dat we die kracht niet bezitten, maar ontvangen.

En misschien is dat de ware vrede van het christelijk leven, dat we niet groots hoeven te zijn, we hoeven niet groot te zijn om iets groots te kunnen doen. En dat het grootste dat we kunnen doen, gehoorzamen en liefde, u wil geschieden, juist datgene is wat de hemel al als genoeg beschouwt.

+Rob Mutsaerts - Oisterwijk 1 oktober 2025